

tikeln bevillningsförordningen, blott erlægga detta ringa bidrag till folkskolelärarynes aflöning, så vågar jag hos Riksdagen föreslå,

att Riksdagen, med ändring af Kongl. stadgan om folkundervisningen i riket den 18 Juni 1842, och Kongl. kungörelsen den 29 September 1853, måtte besluta, att, derest ej andra medel finnas till folkskolelärarynes aflöning, ett årligt bidrag af minst 25 och högst 50 öre, må af hvarje skattskyldig person i församlingen utgöras, med undantag af dem, som åtnjuta understöd af fattigvården, eller för medellöshet erhålla afkortning i kronoutskylder.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Pehr Benjaminsson,
från Elfsborgs län.

N:o 126.

Af Herr P. Benjaminsson: Om förhöjning i det till understöd åt vissa församlingar på riksstatens 8:de hufvudtitel till folkskolelärarynes aflöning uppförda anslag.

Som många flera folkskolor uppstått sedan staten öfvertagit hälften i aflöningen till folkskoleläraryne, och flera mindre skoldistrikt icke utan alltför stora uppoffringar förmå till erforderligt belopp aflöna sina folkskoleläraryne och det statsanslag, 20,000 Kronor, som under riksstatens åttonde hufvudtitel finnes uppfördt under benämning "till understöd åt sådana församlingar, som icke förmå till er-

forderligt belopp bekosta aflöning åt sina folkskolelärare," synes vara otillräckligt för ändamålet, så vågar jag föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att det statsauslag, som under riksstatens åttonde hufvudtitel är upptaget under benämning "till understöd åt sådana församlingar som icke förmå till erforderligt belopp bekosta aflöning åt sina folkskolelärare," måtte höjas från 20,000 Konor till 50,000 Kronor.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Pehr Benjaminsson,
från Elfsborgs län.

N:o 127.

Af Herr Lars Ersson: Om upphörande af vatten- och brödstraff samt denna straffarts ersättande med enkelt fängelse.

Ett af de förämsta villkoren för samhällets lugna och fredliga utveckling är otvifvelaktigt en hos alla samhällsledamöter djupt grundad öfvertygelse om rättvisan af de lagar, enligt hvilka samhället styres samt om likställigheten af alla medborgare, rike eller fattige, inför dessa lagar.

Denna öfvertygelse måste dock hos oss anses vara djupt kränkt redan derigenom, att den mildaste straffarten i vår strafflag, nemligen böter, utgår till lika belopp för rike och fattige, hvarigenom, oafsedt de orättvisor som kunna äfven i detta hänseende uppkomma genom domarens alltför godtyckliga tillämpning af latitudsystemet, straffet kan för samma förseelse blifva mångdubbelt strängare för den fattige, än den rike.